

«Γιορτάζουμε μνήμες αγίων, κι εσύ βαριέσαι να έρθεις στο ναό, προτιμώντας να κάθεσαι στο σπίτι σου;»

Γιορτάζουμε μνήμες αγίων, κι εσύ βαριέσαι να έρθεις στο ναό, προτιμώντας να κάθεσαι στο σπίτι σου;

Παρ' όλα αυτά, λίγοι είναι εκείνοι που έρχονται στην εκκλησία. Τι θλιβερό!

Στους χορούς και στις διασκεδάσεις τρέχουμε πρόθυμα. Τις ανοησίες των τραγουδιστών τις ακούμε με ευχαρίστηση. Τις αισχρολογίες των ηθοποιών τις απολαμβάνουμε για ώρες, δίχως να βαριόμαστε. Και μόνο όταν μιλάει ο Θεός, χασμουριόμαστε, ξυνόμαστε και ζαλιζόμαστε.

Μα και στα ιπποδρόμια, μολονότι δεν υπάρχει στέγη για να προστατεύει τους θεατές από τη βροχή, τρέχουν οι περισσότεροι σαν μανιακοί, ακόμα κι όταν βρέχει ραγδαία, ακόμα κι όταν ο άνεμος σηκώνει τα πάντα. Δεν λογαριάζουν ούτε την κακοκαιρία ούτε το κρύο ούτε την απόσταση. Τίποτα δεν τους κρατάει στα σπίτια τους.

Όταν, όμως, πρόκειται να πάνε στην εκκλησία, τότε και το ψιλόβροχο τους γίνεται εμπόδιο. Κι αν τους ρωτήσεις, ποιος είναι ο Αμώς ή ο Οβδιού, πόσοι είναι οι προφήτες ή οι απόστολοι, δεν μπορούν ν' ανοίξουν το στόμα τους. Για τ' άλογα, όμως, τους τραγουδιστές και τους ηθοποιούς μπορούν σε πληροφορήσουν με κάθε λεπτομέρεια. Είναι κατάσταση αυτή;

Γιορτάζουμε μνήμες αγίων, και σχεδόν κανένας δεν παρουσιάζεται στο ναό. Φαίνεται πως η απόσταση παρασύρει τους χριστιανούς στην αμέλεια· ή μάλλον όχι η απόσταση, αλλά η αμέλεια μόνο τους εμποδίζει. Γιατί, όπως τίποτα δεν μπορεί να εμποδίσει αυτόν που έχει αγαθή προαιρεση και ζήλο να κάνει κάτι, έτσι και τον αμελή, τον ράθυμο και αναβλητικό όλα μπορούν να τον εμποδίσουν.

Οι μάρτυρες έχουσαν το αίμα τους για την Αλήθεια, κι εσύ λογαριάζεις μια τόσο μικρή απόσταση; Εκείνοι θυσίασαν τη ζωή τους για το Χριστό, κι εσύ δεν θέλεις ούτε λίγο να κοπιάσεις; Ο Κύριος πέθανε για χάρη σου, κι εσύ Τον περιφρονείς; Γιορτάζουμε μνήμες αγίων, κι εσύ βαριέσαι να έρθεις στο ναό, προτιμώντας να κάθεσαι στο σπίτι σου; Και όμως, πρέπει να έρθεις, για να δεις το διάβολο να νικιέται, τον άγιο να νικάει, το Θεό να δοξάζεται και την Εκκλησία να θριαμβεύει.

»Μα είμαι αμαρτωλός», λες, »και δεν τολμώ ν' αντικρύσω τον άγιο». Ακριβώς επειδή είσαι αμαρτωλός, έλα εδώ, για να γίνεις δίκαιος. Ή μήπως δεν γνωρίζεις, ότι και αυτοί που στέκονται μπροστά στο ιερό θυσιαστήριο, έχουν διαπράξει αμαρτίες; Γι' αυτό οικονόμησε ο Θεός να υποφέρουν και οι ιερείς από κάποια πάθη, ώστε να κατανοούν την ανθρώπινη αδυναμία και να συγχωρούν τους άλλους.

»Αφού, όμως, δεν τήρησα όσα άκουσα στην εκκλησία», θα μου πει κάποιος, »πως μπορώ να έρθω πάλι;». Έλα να ξανακούσεις τον θείο λόγο. Και προσπάθησε τώρα να τον εφαρμόσεις.

Αν βάλεις φάρμακο πάνω στο τραύμα σου και δεν το επουλώσει την ίδια μέρα, δεν θα ξαναβάλεις και την επόμενη; Αν ο ξυλοκόπος, που θέλει να κόψει μια βελανιδιά, δεν

κατορθώσει να τη ρίξει με την πρώτη τσεκουριά, δεν τη χτυπάει και δεύτερη και πέμπτη και δέκατη φορά; Κάνε κι εσύ το ίδιο.

Αλλά, θα μου πεις, σ' εμποδίζουν να εκκλησιαστείς η φτώχεια και η ανάγκη να εργαστείς. Όμως δεν είναι εύλογη και τούτη η πρόφαση. Εφτά μέρες έχει η εβδομάδα. Αυτές τις εφτά μέρες τις μοιράστηκε ο Θεός μαζί μας. Και σ' εμάς έδωσε έξι, ενώ για τον εαυτό Του άφησε μία. Αυτή τη μοναδική μέρα, λοιπόν, δεν δέχεσαι να σταματήσεις τις εργασίες;

Και γιατί λέω για ολόκληρη μέρα; Εκείνο που έκανε στην περίπτωση της ελεημοσύνης η χήρα του Ευαγγελίου, το ίδιο κάνει κι εσύ στη διάρκεια αυτής της μιας μέρας. Έδωσε εκείνη δυο λεπτά και πήρε πολλή χάρη από το Θεό. Δάνεισε κι εσύ δυο ώρες στο Θεό, πηγαίνοντας στην εκκλησία, και θα φέρεις στο σπίτι σου κέρδη αμέτρητων ημερών. Αν όμως δεν δέχεσαι να κάνεις κάτι τέτοιο, σκέψου μήπως μ' αυτή σου τη στάση χάσεις κόπους πολλών ετών. Γιατί ο Θεός, όταν περιφρονείται, γνωρίζει να σκορπίζει τα χρήματα που συγκεντρώνεις με την εργασία της Κυριακής.

Μα κι αν ακόμα έβρισκες ολόκληρο θησαυροφυλάκιο γεμάτο από χρυσάφι και εξ αιτίας του απουσίαζες από το ναό, θα ήταν πολύ μεγαλύτερη η ζημιά σου· και τόσο μεγαλύτερη, όσο ανώτερα είναι τα πνευματικά από τα υλικά. Γιατί τα υλικά πράγματα, κι αν ακόμα είναι πολλά και τρέχουν άφθονα από παντού, δεν τα παίρνουμε στην άλλη ζωή, δεν μεταφέρονται μαζί μας στον ουρανό, δεν παρουσιάζονται στο φοβερό εκείνο βήμα του Κυρίου. Αλλά πολλές φορές, και πριν ακόμα πεθάνουμε, μας εγκαταλείπουν. Αντίθετα, ο πνευματικός θησαυρός που αποκτούμε στην εκκλησία, είναι κτήμα αναφαίρετο και μας ακολουθεί παντού.

»Ναι, αλλά μπορώ», λέει κάποιος άλλος, »να προσευχηθώ και στο σπίτι μου». Απατάς τον εαυτό σου, άνθρωπε.

Βεβαίως, είναι δυνατόν να προσευχηθείς και στο σπίτι σου· είναι αδύνατον όμως να προσευχηθείς έτσι, όπως προσεύχεσαι στην εκκλησία, όπου υπάρχει το πλήθος των πατέρων και όπου ομόφωνη κραυγή ικεσίας αναπέμπεται στο Θεό.

Δεν σε ακούει τόσο πολύ ο Κύριος όταν Τον παρακαλείς μόνος σου, όσο όταν Τον παρακαλείς ενωμένος με τους αδελφούς σου. Γιατί στην εκκλησία υπάρχουν περισσότερες πνευματικές προϋποθέσεις απ' όσες στο σπίτι. Υπάρχουν η ομόνοια, η συμφωνία των πιστών, ο σύνδεσμος της αγάπης, οι ευχές των ιερέων. Γι' αυτό, άλλωστε, οι ιερείς προϊστανται των ακολουθιών· για να ενισχύονται με τις δυνατότερες ευχές τους οι ασθενέστερες ευχές του λαού, κι έτσι όλες μαζί ν' ανεβαίνουν στον ουρανό.

Όταν προσευχόμαστε ο καθένας χωριστά, είμαστε ανίσχυροι· όταν όμως συγκεντρωνόμαστε όλοι μαζί, τότε γινόμαστε πιο δυνατοί και ελκύουμε σε μεγαλύτερο βαθμό την ευσπλαχνία του Θεού. Κάποτε ο απόστολος Πέτρος βρισκόταν αλυσοδεμένος στη φυλακή. Έγινε όμως θερμή προσευχή από τους συναγμένους πιστούς, κι αμέσως ελευθερώθηκε. Τι θα μπορούσε, επομένως, να είναι πιο δυνατό από την κοινή προσευχή, που ωφέλησε κι αυτούς ακόμα τους στύλους της Εκκλησίας;

